

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4Co/337/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7609207641
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Minxová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2012:7609207641.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v právnej veci žalobcu P. N. F., nar. XX.X.XXXX, bývajúceho v C. Č.. XX, prechodne bývajúcemu v C., Q. A. Y. Č.. XX, XXXX P., C., proti žalovaným: 1/ Q. F., nar. XX.X.XXXX, bývajúcemu v C. Č.. XX, zast. Mgr. A. C., advokátom v K. H. N., T. Č.. XX, 2/ P. O., nar. XX.X.XXXX, bývajúcej v E., K. Č.. X, 3/R. C., nar. XX.XX.XXXX, bývajúcej v R. Č.. XX, D., a 4/ B. C., nar. XX.XX.XXXX, bývajúcej v M. Č.. XX, o neplatnosť darovacej zmluvy, o odvolaní žalovaného v 1. rade Q. F., proti uzneseniu Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 28. júla 2011, č.k. 2C/126/2009-97 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku o trovách konania.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením:

1/ k o n a n i e z a s t a v i l;

2/ u l o ž i l žalovaným v 1. až 4. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne na trovách konania 465,65 eura do troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia a

3/ v y s l o v i l, že žalobca má právo na vrátenie súdneho poplatku vo výške 92,87 eura prostredníctvom príslušného daňového úradu.

Rozhodnutie o zastavení konania odôvodnil poukazom na ust. § 96 ods. 1 O.s.p., lebo žalobca po tom, čo žalovaní doručili súdu Dohodu o odstúpení od darovacej zmluvy zo dňa 12.1.2010, ktorou vyhovelí žalobnému návrhu, vzal žalobu späť a navrhol konanie zastaviť.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 146 ods. 2 O.s.p. a žalobcovi priznal náhradu trov konania z dôvodu, že zastavenie konania spôsobili žalovaní účastníci, ktorí v priebehu konania odstúpili od darovacej zmluvy, čím žalobca dosiahol cieľ, ako keby bol v konaní úspešný. Priznal mu náhradu cestovného na pojednávanie dňa 5.10.2009 vo výške 227,16 eura osobným motorovým vozidlom z C. M. C. a späť po 112,22 eura (2 x 1.650 km) s prihladením na cenu pohonných látok zistenú Štatistickým úradom SR 1,115 eura/l a z C. M. K. H. N. a späť (2 x 20 km po 1,36 eura) a náhradu cestovného na pojednávanie dňa 3.12.2009 z C. M. C. a späť (2 x 1650 km) po 114,54 eura s prihladením na cenu pohonných látok zistenú Štatistickým úradom SR 1,138 eura/l a cestovného T. C. M. K. H. N. a späť 2 x 20 km po 1,39 eura, t.j. náhradu cestovného spolu vo výške 459,02 eura (a nie 459,09

km ako je nesprávne uvedené v odôvodnení napadnutého uznesenia) a s pripočítaním alikvotnej časti (nevráteného súdneho poplatku 6,63 eura, náhradu trov konania spolu vo výške 465,65 eura.

Proti tomuto uzneseniu sa včas odvolal žalovaný v 1. rade Q. F.. Navrhol uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku o trovách konania zmeniť a zaviazať žalovaných uhradiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 6,63 eura (nevrátená časť súdneho poplatku) alternatívne uznesenie súdu prvého stupňa v tejto časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Svoje odvolanie odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci. Vytýkal súdu prvého stupňa, že žalobcovi priznal náhradu cestovného hoci nijakým spôsobom nepreukázal, žeby cesty na trase C. - C. - K. H. N. a späť skutočne vykonal. Žalobca nedoložil žiadny doklad o čerpaní pohonných hmôt, pričom na trase jedným smerom dlhej cca 1650 km by tak musel urobiť minimálne dvakrát. Poukázal na to, že na Okresnom súde Spišská Nová Ves je vedených viac súdnych konaní, kde žalobcom je P. N. F. a v každom z nich si uplatňuje náhradu trov konania pozostávajúcich z cestovných výdavkov na trase C. - K. H. N., pričom v žiadnom z nich nepredložil doklad o vykonaní týchto ciest. Ide napr. o konanie 5C/64/2009, kde mu bola priznaná náhrada trov len vo výške zaplatených súdnych poplatkov. V žiadnom z konaní nepredložil doklad, z ktorého by bola zrejماً jeho denná dochádzka na pracovisko v Bruseli. Žalobca si ďalej uplatnil náhradu cestovných výdavkov v konaní 4C/125/2009, kde mal cestovať na pojednávanie dňa 9.11.2009. V uvedenom konaní osobne prevzal v dňoch 20.8.2009, 11.9.2009, 16.11.2009 a 4.1.2010 zásielky zo súdu na adrese trvalého bydliska. Je teda zrejماً, že v danom období sa zdržiaval trvale v mieste trvalého bydliska a teda neexistujú žiadne dôkazy o tom, že žalobca cesty, za ktoré chce náhradu skutočne vykonal. Súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, ak za danej dôkaznej situácie (absencia dôkazu o uskutočnení ciest na a z pojednávania, absencia dôkazu o dennej dochádzke do práce v Bruseli, absencia dôkazu o čerpaní a cene PHM), mu priznal náhradu týchto trov. Poukázal tiež na ust. § 73 ods. 2 Spravovacieho a kancelárskeho poriadku, podľa ktorého sa majú hradiť skutočné, účelne a hospodárne vynaložené cestovné výdavky. Napokon uviedol, že žalobca v ostatných konaniach tvrdil, že na Slovensko cestoval aj kvôli iným príležitostiam, nie výlučne na pojednávanie. Ak by sa aj preukázalo, že skutočne cestoval, bude potrebné skúmať, či je dôvodné zaviazať žalovaných hradiť celú túto sumu. Žalobca v tom čase mal dva úmrtia v rodine a iné príležitosti, pre ktoré sa musel zdržiavať v mieste trvalého bydliska. Navyše bude potrebné prešetriť, či jeho zamestnávateľ v Bruseli na dopravu do práce neprispieva, keďže má vedomosť o tom, že tomuto tak je. Podotkol ešte, že žalobca významnú časť svojho času trávi podnikateľskými aktivitami v obchodných spoločnostiach, ktoré vymenoval a v ktorých je žalobca spoločníkom a konateľom, resp. jediným spoločníkom a jediným konateľom.

Z písomného vyjadrenia žalobcu k podanému odvolaniu vyplýva, že navrhol potvrdiť uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti ako vecne správne. Predovšetkým poukázal na to, že odvolanie žalovaného v 1. rade pôsobí značne zmätočne, keďže ho odôvodňuje nesprávnym právnym posúdením, ale v skutočnosti svoje odvolanie neodôvodňuje použitím nesprávneho právneho predpisu, ale nesprávnymi skutkovými závermi, ku ktorým sa súd dopracoval. Ďalej uviedol, že o vzniku jeho nároku na cestovné nie je možné vôbec pochybovať, keďže súdu jednoznačne preukázal skutočnosť, že v danom čase nepracoval v mieste, kde sa konanie uskutočňuje a to potvrdením o služobnom pomere zo dňa 28.10.2009. Právny zástupca žalovaného sa síce odvoláva na ust. § 73 ods. 2 vyhlášky č. 543/2005 Z.z., avšak ďalej nikde neuvádza v čom priznané trovy konania za cestovné sú neúčelné, neskutočné alebo nevhodné. Rovnako neberie už do úvahy ust. § 74 tejto vyhlášky. Keďže jeho trvalý pracovný pomer je s miestom výkonu práce v Bruseli, nakoľko Výbor regiónov sídli len v N. C., bezpodmienečne musel vykonať dopravu z miesta svojej práce na Slovensko a rovnako aj späť do práce, ináč by nebolo možné fyzicky sa zúčastniť na pojednávaní. O fakte, že sa zdržiava v Bruseli predložil aj prevzatú úradnú zásielku z Okresného súdu Spišská Nová Ves z iného podobného konania voči žalovanému. Pokiaľ ide o zásielky doručované na adresu jeho trvalého bydliska uviedol, že na preberanie zásielok v jeho mene splnomocnil svoje blízke osoby na základe preukazu splnomocnenca č. 30/2008 zo dňa 16.5.2008, a toto splnomocnenie bolo udelené aj pre preberanie zásielok určených do vlastných rúk. Písomnosti doručené dňa 14.8.2009 a 18.9.2009 neboli prevzaté jeho osobou, ale jeho blízkou osobou splnomocnenou na základe splnomocnenia. Ani písomnosti v konaní 4C/125/2009 v dňoch 20.8.2009, 16.11.2009 a 4.1.2010 neboli prevzaté jeho osobou, ale splnomocnencami. Ako „hygienizmus“ zo strany žalovaného, ako aj jeho právneho zástupcu, označil spájanie tragických udalostí, ktoré postihli jeho rodinu koncom roku 2009 s pojednávaniami v predmetnej veci, keďže smrť človeka je nepredvídateľná a pri plánovaní ciest na Slovensko z dôvodu súdnych pojednávanií nemohol počítať

s tragickou udalosťou v rodine. Okrem toho tragické udalosti nastali v značnom časovom odstupe od pojednávania vo veci. Poukázal na to, že pred podaním žaloby vo veci niekoľkokrát telefonicky, ale aj pri osobnom stretnutí žiadal žalovaného navrátenie veci do pôvodného stavu, arogantnosť žalovaného však odmietla tomu vyhovieť a sám žalovaný ho vyzval na podanie žaloby na súde. K tvrdeniu v odvolaní, že jeho zamestnávateľ mu prispieva na dopravu do práce, uviedol, že takýto nárok zamestnanca na priznanie náhrady na cestovné výdavky z dôvodu konania súdneho sporu, v ktorom je účastníkom zamestnanec EÚ neexistuje. Napokon uviedol, že chabým pokusom je aj poukazovanie na trávenie jeho času podnikateľskými aktivitami (pri ktorých je v odvolaní uvedená aj spoločnosť, ktorá v čase pojednávania ani neexistovala), keď ani v jednej z uvedených spoločnosti nevykonával prácu na plný úväzok, ani inú prácu, za ktorú by poberal akúkoľvek odmenu, čo je možné bez problémov zistiť prostredníctvom Sociálnej poisťovne. Ide o spoločnosti rodinného typu, kde výkon štatutárneho orgánu je len čisto formálnou záležitosťou a aj funkciu konateľa možno vykonávať bez akýchkoľvek problémov aj zo zahraničia na diaľku bez osobnej účasti na Slovensku. Výkon funkcie konateľa však nemôže nijako spochybniť fakt, že ako osoba trvalo zamestnaná N. C. má nárok na náhradu cestovného z dôvodu účasti na pojednávaniach.

Odvolací súd na základe podaného odvolania vec podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. prejednal bez nariadenia pojednávania, preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku o trovách konania aj s konaním, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného v 1. rade je nedôvodné.

Trovami konania sú okrem iného aj hotové výdavky účastníkov (§ 137 O.s.p.). Takýmito hotovými výdavkami sú nepochybne aj cestovné výdavky spojené s účasťou účastníka na pojednávani (§ 72 ods. 1 vyhl. č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre súdy).

Podľa ust. § 73 ods. 1 vyhl. č. 543/2005 Z.z. nárok na cestovné má účastník, ktorý nemá trvalý alebo prechodný pobyt alebo nepracuje v mieste, kde sa konanie uskutočňuje, alebo je predvolaný z miesta, kde sa dočasne zdržuje.

Účastníkovi sa hradia skutočné, účelné a hospodárne vynaložené výdavky cestovného verejným hromadným dopravným prostriedkom. Ak použil účastník vlastné motorové vozidlo, hradí sa mu cestovné ako pri ceste hromadným dopravným prostriedkom okrem prípadov podľa § 74 (ods. 2 cit. ustanovenia).

Podľa ust. § 74 vety prvej vyhl. č. 543/2005 Z.z. ak okolnosti prípadu vyžadujú, aby cesta bola vykonaná inak ako verejným hromadným dopravným prostriedkom, poskytne sa účastníkom pri ceste náhrada podľa osobitných predpisov.

Osobitnými predpismi v zmysle cit. ustanovenia je podľa odkazu pod čiarou zákon č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov.

Z tejto právnej úpravy je potrebné vychádzať aj pri určení náhrady trov konania podľa ust. § 146 ods. 2 O.s.p. Podľa uvedeného ustanovenia ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

V posudzovanej veci súd prvého stupňa správne o náhrade trov konania rozhodol podľa cit. ustanovenia § 146 ods. 2 vety druhej O.s.p., keď uzavrel, že žalobca svoju dôvodne podanú žalobu vzal späť pre správanie sa žalovaných, ktorí po podaní žaloby uzavreli dohodu o odstúpení od darovacej zmluvy, ktorej platnosť žalobca v konaní napadol. Tým došlo k obnoveniu pôvodných spoluvlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom darovacej zmluvy a teda naplnený účel, ktorý svojou žalobou žalobca sledoval. Za tohto stavu súd prvého stupňa správne uložil povinnosť náhrady trov konania žalobcu žalovaným a to vrátane cestovných nákladov.

Žalovaný v 1. rade vo svojom odvolaní, ako to vyplýva z jeho odvolacieho návrhu i z dôvodov odvolania, nenamietal povinnosť žalovaných nahradiť trovy konania žalobcu, namietal len určenie náhrady trov konania, pokiaľ žalobcovi v rámci priznanej náhrady trov konania bola priznaná aj náhrada cestovných výdavkov. Z obsahu spisu však nepochybne vyplýva, že žalobca (aj) v čase konania pojednávania súdu prvého stupňa, v súvislosti s účasťou na ktorých mu uplatňované cestovné náklady vznikli, mal prechodný pobyt a pracoval v Bruseli (Belgicko), t.j. nemal prechodný pobyt a ani nepracoval v Spišskej Novej Vsi, kde sa konanie uskutočnilo. Na tom základe mu vznikol nárok na cestovné podľa ust. § 73 ods. 1 vyhl. č. 543/2005 Z.z. Keďže na cestu použil vlastné motorové vozidlo, vyporiadať sa bolo potrebné len s výškou náhrady cestovného z hľadiska ust. § 73 ods. 2 vety druhej v spojení s ust. § 74 vyhl. č. 543/2005 Z.z. Súd prvého stupňa sa s uvedenou otázkou zaoberal a správne s prihliadnutím na ceny cestovného verejným hromadným dopravným prostriedkom (autobusom, vlakom alebo lietadlom) priznal žalobcovi náhradu cestovného podľa ust. § 74 cit. vyhlášky.

Odvolací súd sa s uvedeným záverom stotožnil, lebo zodpovedá aj hľadisku účelnosti a hospodárnosti vynaložených výdavkov a v tomto smere poukazuje na správne dôvody napadnutého uznesenia (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Naopak za situácie, keď žalobca nepochybne preukázal, že v rozhodnom období konania pojednávania súdu prvého stupňa mal prechodný pobyt a pracovisko v Belgicku, nemožno súhlasiť s odvolaním žalovaného v 1. rade, pokiaľ namietal, že žalobca vykonanie uvedených ciest nepreukázal, resp. nepredložil doklad o čerpaní pohonných hmôt, či doklad, z ktorého by bola zrejماً jeho denná dochádzka na pracovisko v Bruseli. Právne významnou z hľadiska posúdenia výšky náhrady cestovného by mohla byť len skutočnosť, že žalobca uvedené cesty vykonal aj z dôvodu účasti na pojednávani v inej veci vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves, kedy by skutočne bolo potrebné zistiť, či aj v uvedenej inej veci si uplatňoval nárok na náhradu cestovného a či mu v uvedenej inej veci náhrada cestovného a v akej výške bola priznaná. V takomto prípade by však musela byť preukázaná bezprostredná časová súvislosť medzi pojednávaniami v oboch veciach. O takúto priamu časovú súvislosť nejde pokiaľ žalovaný v 1. rade tvrdil, že vo veci sp. zn. 4Co/125/2009 mal žalobca cestovať na pojednávanie dňa 9.11.2009 (v predmetnej veci boli pojednávania nariadené na deň 5.10.2009 a 3.12.2009) a ani v prípadoch žalovaným v 1. rade tvrdeného osobného prevzatia na adrese trvalého bydliska zásielok zo súdu v dňoch 20.8.2009, 11.9.2009, 16.11.2009 a 4.1.2010. Žalobca navyše osobné prevzatie zásielok zo súdu na adrese trvalého bydliska v uvedených dňoch poprel s poukazom na ním dané splnomocnenie iným osobám na preberanie jeho zásielok vrátane zásielok určených do vlastných rúk a s poukazom aj na zrejmu rozdielnosť podpisov na doručenkách súdu v porovnaní s jeho podpisom. Toto tvrdenie žalobcu korešponduje aj s obsahom spisu v prejednávanej veci, v ktorej na doručenkách založených v spise je buď podpis splnomocnenca (doručenka pri č.l. 57) alebo podpisy potvrdzujúce príjem zásielok aj laickým porovnaním rozdielne od podpisu žalobcu na ním vykonanom podaní (doručenky pri č.l. 9, č.l. 26, č.l. 65 a vyjadrenie k odvolaniu - č.l. 107 PV, na ktorom podpis žalobcu korešponduje s podpisom na jeho preukaze totožnosti - č.l. 72).

Na správnosti záverov o nedostatku priamej časovej súvislosti nemôžu nič zmeniť ani všeobecné tvrdenia žalovaného v 1. rade v odvolaní týkajúce sa iných dôvodov prítomnosti žalobcu na Slovensku (úmrtia členov jeho rodiny „v tom čase“, či všeobecné tvrdenia o jeho podnikateľských aktivitách).

Odvolací súd napokon neprihliadal ani na odvolaciu námietku žalovaného v 1. rade týkajúcu sa potreby prešetrovania, či zamestnávateľ žalobcu v Bruseli neprispieva žalobcovi na dopravu, keďže v prípade uplatňovanej náhrady cestovného nepochybne nešlo o pracovnú cestu, ale o cestu súkromnú.

Práve z týchto dôvodov odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku o trovách konania ako vecne správne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.